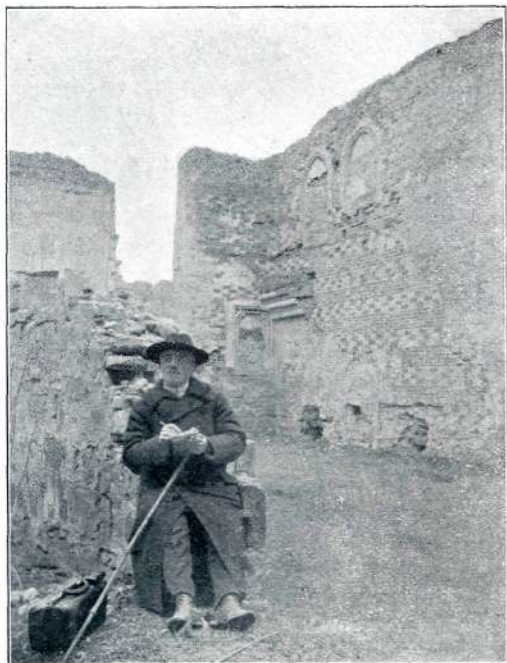

Seveda Zora je sanjala o Gabrielu, vitkem, visokem, bujnolasem. Pa je prišel čokati, plešasti Jože Semič . . . Ravno kar je poslušala Gabrielove sladke

FOT. L. LENART.

NA RAZVALINAH TURŠKEGA GRADU V HOTIMU.
(BESARABIJA).

besede . . . In zmoti jo ta župan! Župan, neroden, oduren mož, prihaja gotovo radi otrok . . . O proza!

„Gospod predsednik, kaka čast za mene! Izvolite na stol, do zofe, če bi bila tudi lesena, se še ni povzpela moja Črnečka. Poglejte to sobico! Vlažna, mala. In še to sem dobila le po milosti, kakor mi namiguje moj kmetavs, gospodinja moja . . . Po milosti! Pa plačujem sedem kron za njo — mesečno sedem kron! Pomislite, gospod župan, kako daleč imam do šole. Poleti je prijeten sprehod, ali pozimi se premočim, namrazim. Kak križ imam tudi s hrano! Šolski svet bi moral vendar ukreniti, da dobi tudi učiteljica stanovanje, sobo in kuhinjo v šolskem poslopju, da ne bo odvisna od milosti teh domišljavih kmetov. Kaj pretrpi učiteljica na kmetih! Obupala bi, da nimam nade rešiti se teh težav . . .“

Tako je govorila Zora in upirala velike, smehljajoče se črne oči v župana. On pa, ki je bil vendar mož na mestu med občani, kupci in posli, je rdel kot petnajstleten deček, mencial novi klobuk med okornimi prsti, se premikal nemirno po stolu in strmel v Zorino sveže lice, v njeno vzneseno postavbo.

Še nikdar se ni zdel samozavestni vaški mogotec Zori tako neroden. Samo še za ušesom naj se popraska . . . Zora je prasnila v vesel smeh:

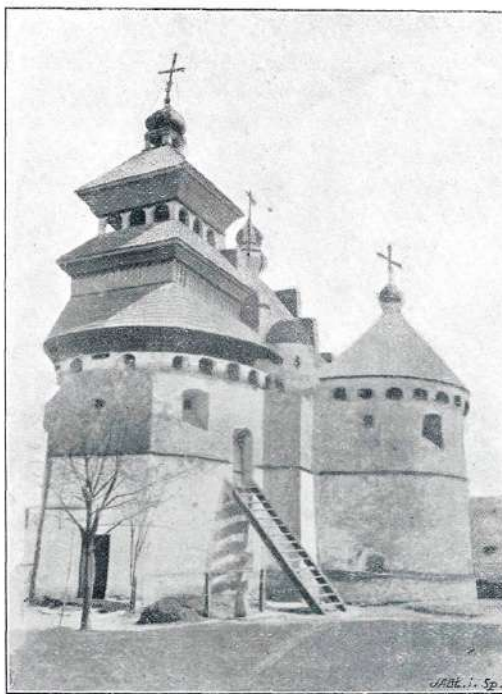
„Zakaj me motrite tako, gospod župan? Moja frizura se vam zdi preumetna za našo vas? Ali pre-dobro izgledam za mojo hrano? Ali mislite, da imam novo obleko? Ne, gospod župan, na meni ne zraste vsako leto nova; kadar kupim, kupim pri vas in vi mi prodajate za izjemno nizko ceno — kaj ne, gospod župan?“

Še vedno je obračal klobuk v roki, nabiral lice v svečano bedaste gube . . . Videč, da ne bo hudega, je stopila Zora po tem rekognosciranju popogumno na bojno polje:

„Vi prihajate zaradi otrok, gospod župan . . . Prisiljena sem bila že večkrat kaznovati jih. V šoli so vsi otroci enaki — vašim pa manjka materine roke, vedno bolj razposajeni postajajo — ženiti se morate, gospod župan . . .“

Na te besede je odgovoril vaški velmož naglo in živahno:

„Baš zaradi tega . . . Otroci pogrešajo matere . . . Vsega je v moji hiši, saj veste, gospica — vsega, samo reda ni. Saj veste, gospica, kako je v moji hiši: blaga in denarja na pretek. Moji soprogi ne bi trebalo, da dela. Posli so tu. Samo ukazovala bi . . . Resnično, prava — gospa . . . Zagotavljam vas: velika

FOT. L. LENART.

STARA RUSKA CERKVICA NA RUSKEM PODOLJU.

gospa! Stopi v kuhinjo, ukaže kuharici, stopi v prodajalno, pogleda fante, stopi na vrt, na njive . . . se ohladi v senci akacij, se sprehaja po senožeti. Kaka muka je to, prosim vas, gospica? Pa si izbere blaga